et noormees pealt nähes Peetri kiitust tõendas, sellepäraſt palus ta ſoldati homme oma majasse tulla, kus kaupa pidi tehtama. Tänas ſtis Mõistandit juhatamise eest, mis peale nemad lahkuſiwad ja igamees oma teed koju poole tõttas.

Kaubaſobitamine läks teiſel pääwal meestel hõlpſalt joonele, nõnda et peremees ja ſulane kinnitatud tingimistega rahul näitaſid olema. Uſutunnistuſe wiiſiſt ei räägitud ſeal juures ſõnakeſt, ſest Mihkel oli juba nii palju Hanſu läbi ſes tükis taltſimaks läinud, et ta enam kohe ukſega tupa ei hakkanud tungima, waid waſt aega mööda uut maealiſt tahtis tundma õpida, ſest et temal lusti ei olnud kallid pärlid ſigade ette heita. Mis teda teiſelt poolt endiſeſt uſutuleſt jahutanud, oli tema wanema poea koduwäiks minemine ühe uſuwenna talusse, kus koduwäi praegu enam põrgus kui õnneſüles istus.

Willem Karp, ſe oli uue ſulaſe nimi, pidi pererahwale juba eſimeſel õhtul mõnda omaſt wäeteenistuſeſt jutuſtama ja mitme küſimiste peale wastuſt andma. Hanſuſt ei olnud neile ſeie ſaadik weel piſemat sõnumid tulnud; kas, ehk kus tema elas, ehk kas tema juba mulda läinud? oli neil alles teadmata. Mis nüüd Willemi jutuſt Elſe kõrwa ulatas, waus ſedamaid temal ſüdame põhja, ſest et kõik, mis Willem ſeal oli näinud ja äraelanud, kaa Hanſu põlwega wõis ühte minna, mispäraſt Elſe meelest nõnda näitas, kui kuuleks ta Willemi ſuuſt Hanſu praeguſt elukorda, kes iſe, ei tea kui kaugel neiſt ära wõis olla. Ehk kül ſeie ſaadik weel ühte pääwa ei olnud mööda läi-

nud, kus hea tütarlapſe mõted kauget armukeſt saatmas käinud, ſiiski oleks ta ſuureks õnneks arwanud, piſemat teaduſt ſellest ſaada, kuda Hanſu ſüdamega lugu, kas tema mõted kaa koju ja piiga poole jookſewad, ehk kas kõik juba tal meelest läinud? — Willem ei wõinud mingi asja päraſt oma wäeteenistuſe põlwe laita, ega ühegi wiga üle kaebada, waid pidi Jumalale taewas tänu ja ſuure armuliſe Keiſrile maa peal kiitust andma, kelle iſalikud ſeaduſed ſoldati põlwe endiſt wasta olid kergitanud, et ühel õiglaſel mehel kroonu teenistuſes wähemat raskuſt kaela peale ei lange. Eſiotſalt ütles ta eneſele kõige ſuuremat waewa ſest olema tulnud, et ta ühte ſõna Wenekeelt ei mõiſtnud; ſiiski olla ta hoolekandmiſe ja teraſelt tähele panemiſega lühikeſe aja ſees nii kaugele ſaanud, et haritut päälikku tallituſt wõõral keelel oskanud toimetada ja enamiſt igal pool hõlpſamalt läbi peasnud kui ettekartnud, ehk kül keele paelad temal paremine ei käinud kui reetallad konarikul. Wenerahwal olla kiiduwäärt wiis, et nemad kedagi wõõraſt keele puuduſe päraſt ei lähä naerma, waid piſemateſt tähendusteſt püüawad teiſe mõteid äramõista ja rääkijat pealegi teele juhatawad. Iſelikul järgedel olnud temal keelepuuduſe päraſt paar korda tüli olnud, kus asjade tallitus teelt kõrwale jooksnud ja ſelleläbi ſegaduſt teinud. Nõnda läinud ükskord pealikul süda tema üle wäga kurjaks, kus eksilik tallitamine kahju oli ſünnitanud, ſiiski antud süüdlaſele andeks, kui wana ſeerſant ülemale ſelgeſt wälja ſeletanud, et ſiin keele kehwus ükſnes ſüüdlane olnud. Kui ſedawiiſi eſimeſel õhtul juturada Ülewainu pere-